

S t o c k h o l m s

U F O—n y t t

Informationsblad om Oidentifierade Flygande Föremål – Nummer 3/2001

Gott

Nytt

År

Stockholms UFO-förening, STUFO

c/o Wallin

Jaktvägen 10

175 63 JÄRFÄLLA

Telefon: 08-36 73 98

Postgiro: 440 19 83-4

Kontaktperson: Inga-Lill Wallin

Stockholms UFO-Nytt är ett informationsblad för medlemmar i Stockholms UFO-förening och utkommer med 3 nr/år.

Medlemsavgift:

	Nytt medlemskap	
	Helår	Halvår
	1/1-31/12	1/7-31/12
Inkl. Stockholms UFO-Nytt postgiro 440 19 83-4	130:-	70:-
Pensionärer och heltidsstuderande inkl. Stockholms UFO-Nytt postgiro 440 19 83-4	90:-	50:-

Om Du är intresserad av att få mer UFO-information kan vi rekommendera att Du prenumererar på:

UFO-Aktuellt , postgiro 50 50 60-4	190:-/år löpande
Rapportnytt , postgiro 643 73 04-6	120:-/år löpande

HEJ!

Så har ännu ett år snart tagit slut. På UFO-fronten har det varit lugnt med färre inrapporterade observationer än tidigare år. Något som dock har ökat är alla inringda observationer av kondensstrimmor från flygplan.

Något roligt har jag i alla fall att berätta, och det är något som ni kan läsa under rubriken Pressklipp i detta informationsblad. I samtliga utgåvor av lokaltidningen för norr- och västerort har denna artikel varit införd.

Nu ser vi fram emot ett nytt UFO-år 2002.

Vi i styrelsen vill önskar alla medlemmar och deras familjer

God Jul och ett riktigt ***Gott Nytt År!***

Inga-Lill

Innehåll:

Rapport från Martebomyr	4
Barrett-fallet	9
Rösaringen	13
Föredragsafton och videokväll	14
Pressklipp	15

Rapport från Martebomyr

Vid ödetorpet Knutstorp, Martebo socken på Gotland, sägs konstiga ljus visa sig. Ljusen kring Knutstorp har setts minst lika länge som torpet existerat. Beskrivningarna av "lyse" är många, myterna likaså. Frågan är dock: ska man göra det enkelt för sig och klassa allt som vidskepelse från mindre vetande människor? Knappast, den upplysta tillvaron av idag har inte svaret på allt, även om ambitionen finns där.

Så är ännu en veckas spaning efter Marteboljuset genomförd då sex personer ur föreningens styrelse vikt vecka 42 åt detta. Innan veckan var över hade vi hittat både stav och ring, men än mer viktigt, denna gång gjordes observationer som saknar logik. Marteboljuset gäcker alltså sina åskådare på svaren.

Vecka 42 var förstås avsiktligt vald. Marteboljuset lär framträda tydligare och astronomiska observationer är enklare att göra då månen är borta. Tillströmningen av folk på kvällarna är konstant, sällan står man ensam på vägen därnere. Majoriteten av besökarna är

Det förfallna Knutstorpet idag.

fnittriga ungdomar; det låter kanske oseriöst men är ej så menat. Kul att de gör sig omaket att ta sig ut på myren i mörker och höstrusk när tv samtidigt lockar med såpor, farmar, bingolotto och annat spännande. Gotlänningarna har tagit Marteboljuset in i sitt medvetande tack vare Inga-Lill Wallins oförtrutna arbete. Hon har tillbringat 104 kvällar vid Martebo, hållit många föredrag och skrivit en bok om fenomenet. Vem man än pratar med så tycks de känna till det mystiska ljuset.

Första dagens förmiddag ägnades åt rekognosering då några i vår grupp ej varit där förut. Det är bra att se området i dagsljus så att man har någorlunda kläm på var man

sätter fötterna när mörkret sedan faller. Lustigt nog hittade vi (liksom Gösta Carlsson, Pollenkungen) både ring och stav under rekognoseringen. Ringen var i silver, staven av trä och med inskriptionerna: "Positiv energi". Vilka storartade kuriosafynd!

Många sevärdheter

Vi hann med en hel del givande dagsutflykter under vår vecka på Gotland. Det finns enormt mycket historiskt intressanta sevärdheter. Allt från de förhistoriska geologiska tidserorna som tydligt går i dager med fossila konstverk, till spåren från vår mänskliga nutids-historia.

Ett givet utflyktsmål var att leta rätt på de så kallade slipskåror. De ser ut som tvättbrädor, utmejslade (?) i fast berghäll såväl som i lösa stenblock, och de är spridda över hela ön. Det finns just ingen samstämmig enighet i forskarlägren om dess ursprung.

Uppsalaastronomen Göran Henriksson har studerat den längsta kända raden slipskåror (32 st) på sitt sätt och dragit häpnadsväckande slutsatser. Han har med sitt avancerade datorprogram räknat på stjärnhimlen, bakåt i tiden, och funnit ett högst märkvärdigt samband med fullmånens passage av Antares i Skorpionen (det slår väl vem som helst direkt, eller hur?).

De 32 slipskårorens placering pekar mot månens upp- och nedgång då detta hände, vilket skedde med 19 års mellanrum. Sålunda har Göran Henriksson daterat raden med skåror till en period mellan 19/3 3152 f.Kr och 26/3 2569 f.Kr. De skulle alltså vara avsiktligt slipade av våra förfäder. Man kan ju inte säga att han har fel, men kanske är det så att man till slut finner den förklaring man själv vill ha, bara man tålmodigt letar samband som passar. Många arkeologer fördömer Henriksson och hans eleganta astronomiska lösningar på flera kända hållristningar i Sverige.

På ett annat parti slipskåror upptäckte vi ett fossiliserat avtryck som i relief låg mitt i slipskåran. Därmed torde väl slipteorin åtminstone för det här enskilda fallet vara ute ur bilden. Oavsett ursprung ser "slipskåror" egendomliga ut och man passerar dem inte obemärkt utan att gymnastisera både ögonbryn och pannveck.

Torsburgen, landets största fornborg som Linné blev så imponerad av, blev föremål för ett besök. Därifrån ägde man en vidunderlig milsvidd utsikt. Som sanna ufologer åkte vi också till Lergravviken, ett vackert raukfält kombinerat med fin havsutsikt. Tyvärr syntes inga ufon, men detta är annars platsen för ett klassiskt svenskt "Gösta Rehn"-fall (1957).

Inte långt från Lergrav finns det en originell signalsten. Den ger ifrån sig ett väldigt karakteristiskt ljud när man slår på den. Det påminner om den vassa klangen från ett rejält smidesstäd, vilket kanske inte behöver vara konstigare än att stenblocket är rikt på mineraler.

Försvunna damer

En kväll då vi står och pratar vid infarten till Knutstorp noterar vi att Angela har försvunnit. Hmm... vart hade hon tagit vägen, måntro? Hon stod ju här alldeles nyss! Vi ropar men får inget svar. Ögonblicket senare försvinner också Gunilla, vips! Till råga på allt på den plats som sägs vara strålningsplatsen upp till rymdskeppen (en lokalbos påståande). Hugaligen! Ficklampor tänds och vi hittar Gunilla tack och lov, åtminstone huvudet, som i jämnhöjd med vägen tittar upp ur ett dike. Hon hade tagit ett snedsteg i mörkret och genast befann hon sig i botten av diket. Jordens dragningskraft var tydligen starkare än uppstrålningskraften.

När det stod klart att allt avlöp väl kunde dottern Kersti inte hålla

Några "slipskåror" i fast håll.

tillbaka skrottet, vilket endast måttligt uppskattades av modern. I samma veva hittades också Angela, som gått och satt sig i en av bilarna. Allt var alltså frid och fröjd till slut.

Våra observationskvällar avlöpte sedan utan större dramatik ända till sista kvällen. En kväll såg Gunilla ett ljusklot stort som en tennisboll inne i skogen i högst ett par sekunder. Vi hade dessförinnan observerat de små ljusprickarna som blänker till rätt vad det är. Dessa eldstänk påminner om svetsloppor/slipstänk och varar någon tiondels sekund. De är sällan mer än två meter över marken och ofta i buskage.

Jag har vid tidigare tillfällen observerat dem därute och såg denna gång tre stycken vid olika tillfällen. Jag har stått ute på mer än en plats nattetid i vårt avlånga land för utövandet av min amatörastronomiska hobby. Aldrig har jag sett dessa eldstänk någon annanstans. Hade det varit reflexer, inbillning, miss-

Forts på nästa sida

Forts från föreg sida

tolkningar etc, så skulle fenomenet ha visat sig på flera andra platser. I brist på annat gissar jag på att det rör sig om något insektsrelaterat fenomen.

Uppmärksammat föredrag

Onsdagen den 17/10 höll Inga-Lill ett föredrag om Marteboljuset inne i Visby. Lokalen blev full och besökarna räknades till 60 st. Hon inledde med en kort presentation av UFO-Sverige och vad vi står för. Marteboljuset kom till hennes kännedom genom en rapport som kom in till rapportcentralen för ett antal år sedan. Inga-Lill berättade att hon sedan 1994 varit fullt engagerad i det här projektet och att det resulterat i hennes bok "Marteboljuset i myt och verklighet". (Läs den!)

Efter föredraget blev det frågestund och här utmärkte sig en välkänd gotlänning i sammanhanget. Denne man gick på burdust och inför församlingen avkrävde han Inga-Lill på svar om än det ena och än det andra. Bland annat menade han att det var idiotiskt att jämföra

Marteboljuset med irrbloss i Värmland samt att Lummelundagrottorna inte har något med Martebo att göra. Vidare hävdade han att det bara finns en gas som kan självantända och att Marteboljuset inte alls hade med gaser att göra.

Hans i radio sända uttalanden om att Marteboljuset i själva verket är landningsplatsen för utomjordiska farkoster förnekade han nu med frasen: "Förstår ni inte att jag driver med er, ni är inte vetenskapsmän".

Gotlänningen menar att han med hjälp av sin slagruta har upptäckt områden kring Knutstorp som är fyllda av kraftfält med positiva och negativa energier, och här finns också healingpunkter. Han kan i förväg tala om när man kan få se ljuset likaväl som när det inte visar sig. Föredragskvällen var en sån kväll då ljuset garanterat inte skulle dyka upp, det satte han en tusenlapp på. Driver han med oss nu också då, kan man ju undra i sitt stilla sinne?

Många andra personer ställde frågor kring fenomenet och flera av dem hade själva haft upplevelser utöver det ordinära. På handuppräkning visade det sig att cirka hälften av besökarna någon gång

åkt ut kvällstid för att spana efter ljuset. En handfull av personerna hade också sett ljuset enligt egen utsago. Föredraget återgavs i Gotlands Allehanda dagen efter i en bra artikel.

Sista kvällen vid Knutstorp

Min bror Johnny och jag hade avverkat ytterligare några timmar på både lantmäteriet och landsarkivet i Visby denna dag 18/10, allt för att samla så mycket fakta som möjligt rörande Knutstorpet och släkten Stare, båda enligt legenden intimt förknippade med Marteboljuset. En av myterna bygger på att det är Knut Stare (1800-talet) som är ute med fotogenlampan och letar efter sin försvunne son.

Att Knut Stare skulle ha bott här ute samt att han skulle haft en son som försvunnit har inte kunnat påvisats. Fast stod man därute ensam en kväll – stället kan vara nog så kusligt – så skulle han kanske dyka upp med fotogenlampa, slokhatt, stövlar och gammelrock, vem vet. Då skulle man förmodligen sätta nytt världsrekord på 100 meter, baklänges, och bli vithårig på kuppen. Nåväl, på lantmäteriet fann vi med en intresserad visbybos hjälp en karta från 1834 rörande ett arv-

Kersti spelar på den välljudande signalstenen.

skifte på en granngård till dagens Knutstorp (som byggdes 1916).

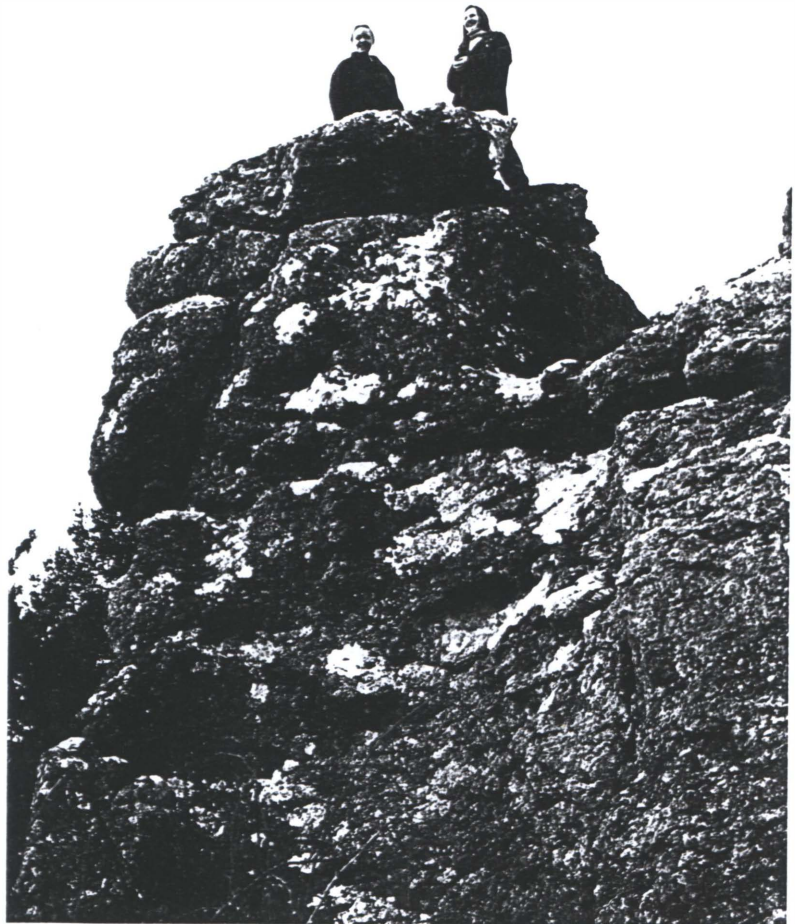
Martebomyren utdikades till sitt nuvarande utseende i slutet av 1800-talet, så grunden efter det gamla "Knutstorp" ligger i ett numera igenvuxet skogsområde. Nu skulle vi leta rätt på grunden och begav oss ut tidigare än vanligt den här kvällen. Någon grund hittade vi inte fast jag hade sett den vid ett tidigare tillfälle 1995, försmädligt nog. När vi gick och letade hördes plötsligt ett lågfrekvent ljud (svälj): är det kanske ett hovrande tefat i trädtopparna? Vi såg inget men med örat som öga lyckades vi slutligen jaga ikapp ljudkällan och det visade sig vara en väldigt stor skalbagge som obesvärat flög omkring bland träden. Det är värt att beakta då Martebofenomenet i en del beskrivningar inte enbart handlar om ljus.

Jakt på ljus

10 minuter senare står vi posterade på vägen vid infarten till Knutstorp med uppriggade kameror. Det härskar en mäktig tystnad den här kvällen. Det är helt vindstilla och ugglor hörs på avstånd. Man hör tydligt hur höstlöven faller av träden, stilla dalande, slår emot en gren här och där, och slutligen lägger sig på marken med en diskret duns bland de andra gula fuktiga löven.

Fortfarande råder borgerlig skymning då Johnny och Inga-Lill får syn på ett ljus nere vid kanalbron. Ljuset befinner sig hela tiden på vägens högra sida och ser ut som en svag ficklampa. Jag får in det i fältkikaren (20x60) men kan inte fokusera det. Vägen både framför och bakom kan jag fokusera, men ljuset ser bara ut som en suddig gul sörja som ligger någon decimeter över vägens högra hjulspår. Inga vattenpusslar syns därifrån vi står och för att bringa klarhet beger vi oss ned mot ljuskällan. Vi har fått fart på videokameran men under vårt avancemang nedför vägen så tonar ljuset bort.

Johnny har tagit märke på telefonstolparna, men väl framme på platsen syns inget. Ingen vattenpöl, ingen teknisk utrustning, och inga

flyende skojsfriska människor. Det är öppna gården här nere så upptågsmakare hade inte undgått upptäckt i detta fall. Vi står där nere och känner oss en smula perplexa över att inte ha kunnat bena ut vad det var som lyste.

Det suspekta ljuset bär några signaturer av billjus trots allt, såsom riktningen och tiden det lyste. Vad som är en smula störande är det, i så fall, uppkomna hägringsfenomenet som så tydligt framträdde i fältkikaren. Jag anropar Inga-Lill på walkie-talkien och ska försöka efterlikna ljuset med ficklampa. En del experiment görs med ficklampan men inget liknar den nyss gjorda observationen.

En person (jag) stannar kvar nere på platsen medan Johnny beger sig tillbaka till Knutstorp. Det är nu mörkt och ljuset tycks inte dyka upp igen, så efter en halvtimme beger även jag mig tillbaka. Efterhand dyker kvällens besökare upp, det

Angela och Kersti spanar ut över Lergravviken.

blir två bilar med sex personer. Den ena bilen med fyra personer i parkerar vid bommen drygt 500 meter från oss. Vi får sällskap av den andra bilen, ett par grabbar från Visby som åkt ut för att se ljuset. Bilarna var inte i sällskap och enligt en av grabbarna var det bara "gamla kärningar" i den andra bilen. Vi såg damerna när de var nere och vände vid Knutstorp och de kan nog ha varit 30 år fyllda!

"Vad fan var det där"...

Vid 20.30 utbrister en av grabbarna "Vad fan var det där"?... och pekar förvånat nedåt vägen. Johnny säger alert "beskriv hur det såg ut!" Det visade sig att Johnny sett någonting 10 minuter tidigare men inte sagt något, dels för att det gick så fort

Forts på nästa sida

Forts från föreg sida

och kanske för att han trodde sig bli betvivlad. Nu hör jag hur de båda står och diskuterar upphetsat och beskriver exakt samma typ av observation.

Båda två har alltså sett något egendomligt. På 1,5–2 meters höjd kom inifrån skogen på höger sida av vägen, passerade vinkelrätt över vägen, och in i skogen på andra sidan, en liten rund upplyst sak, gulgrön till färgen. Johnny säger snarare en skiva på högkant, inget klotformat objekt. Avståndet ifrån oss var mindre än 50 meter. Båda observatörerna var eniga om det med ett par träd som tydliga referenser.

Visbykillens senare observation var precis som Johnnys men med skillnaden att han såg två identiska objekt hack i häl på varandra. Hastigheten över vägen är svår att bestämma exakt men Johnny uppskattar den till minst 10 m/sek. Dessa

ljus dök upp på så nära håll ur tomma intet. Tanken svindlar något, deras observationer kan omöjligt vara iscensatta, så hur förklarar man dem?

Nu står alla och spanar intensivt nedåt kanalbron beredda med kamerorna. Vid 21.40-tiden blev det min tur då jag intuitivt slängde upp näven mot ljuset och utbrast "kolla där" och i samma ögonblick var observationen över. Ingen av de andra hann med att se det svaga gulgröna ljuset.

Ljuset från min observation kom inifrån skogen på vänster sida av vägen och rörde sig otroligt snabbt och spikrakt men i 45 graders vinkel uppåt, alltså inte horisontellt som de tidigare. Jag tog sikte på en stor gran i bakgrunden och kunde med hjälp av den konstatera att ljusfenomenet varit inom 50 meters håll även denna gång. Det hela var över på en bråkdel sekund och på denna tid rörde sig ljuset kanske upp till 20 meter. Det är svårt att

precisera och än mindre har man en chans att knäppa av ett kort på denna tid. Så svagt ljus som min observation hade är det tveksamt om kameran registrerat något överhuvudtaget.

Jag såg ingen skiva utan bara något som lyste. Det kan nästan jämföras med ett stjärnfall på himlen, ett ljusstreck som ritas upp och försvinner lika fort. Men det här kom inifrån skogen på marknivå och gick snett uppåt. Det är fragmentariskt lite fakta att gå efter. Man känner sig lika ställd som stum, men observationerna förbryllar verkligen, minst sagt. Det här saknar logik, ett äkta UFO-fenomen? Ja, Marteboljuset tycks alltså vara beslöjade med mystik, väl värda fortsatt spaning.

Till sist vill vi tacka Gillis Nilsson i Tingstäde för logi och sitt, som vanligt, trevliga och mysiga bemötande.

Text och foto: Conny Ljung

MARTEBOLJUSET – myt och verklighet

av Inga-Lill Wallin

Ett ljusklot svävar sakta fram över vägen. Det verkar öka i styrka för att sedan snabbt försvinna i tomma intet. Sedan 1920-talet har människor kring Martebo på norra Gotland observerat ett mystiskt ljusfenomen utmed en väg mellan Knutstorp och Kvie.

Den 9 april 1994 besökte Inga-Lill Wallin för första gången Martebo. Hon kom att fascineras av berättelserna och människorna och av vad som egentligen låg bakom alla iakttagelser. Sedan dess har hon ägnat en stor del av sin fritid åt att dokumentera fenomenet.

I boken "Marteboljuet – myt och verklighet" samlas nu för första gången 80 års observationer, bilder, berättelse och teorier. Boken bygger på en lång rad intervjuer och egna undersökningar på plats.

160 sidor, A5-format. Cirka 60 fotografier. Inbunden med mjuka pärmar.

Pris: 165:-

Medlemspris: 140:-

Artikelnummer: 3085

Boken kan beställas genom att aktuellt belopp insättes på UFO-Sveriges postgiro-konto 50 50 60 - 4. Skriv artikelnummer och bokens nann på talongen på postgirokortet. Priserna är inklusive porto. Texta gärna.

Barrett-fallet

På senare tid har den lilla staden Bonnybridge i Skottland betraktats som det största "UFO-fönstret" i Storbritannien. Men den kända brittiska ufologen Jenny Randels menar att landets riktiga UFO-fönster ligger på ett helt annat håll, nämligen i hennes egna hemtrakter på gränsen mellan Lancashire och West Yorkshire. Området domineras av de båda dalgångarna Rossendale Valley och Calder Valley, och det har i folkmun döpts till "UFO-allén" (UFO Alley). Cirka en tiondel av alla brittiska närkontaktsfall av tredje och fjärde graden har inträffat inom en radie av 16 km från UFO-allén. I International UFO Reporters vårnummer redogör Jenny Randels för ett av de många fallen från det här området.

På morgonen den 14 januari 1980 var lastbilschauffören William Barrett på väg från fabriken i Barrowford utanför Burnley där han jobbade till en fabrik i Hollingworth utanför Oldham för att hämta en last med garn.

Normalt skulle han ha kört via Rossendale Valley och staden Bacup, men den dagen skulle han också leverera ett paket i Todmorden och fick göra en liten omväg genom Calder Valley. I och med det var han ute i god tid. Han lämnade fabriken i Barrowford 05.45 och räknade med att vara framme i

Todmorden 06.15. Väg A 646 är ganska smal och kurvig här, och det tog mig och min kollega Peter Hough mellan 15 och 20 minuter att avverka de dryga två milen en fin sommardag när vi gjorde en rekonstruktion av fallet.

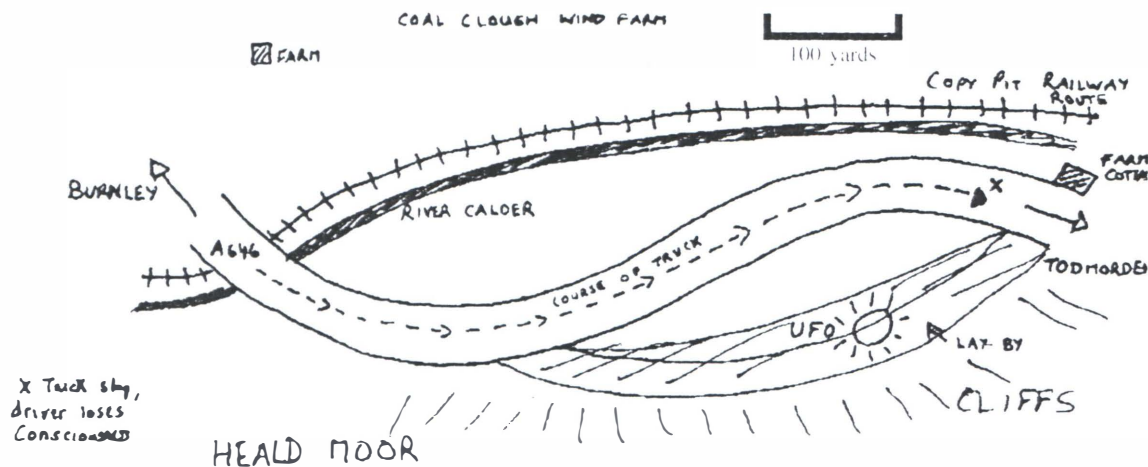
Dovt brummande

Barrett korsade järnvägen och bron över ån Calder 06.05 och närmade sig en rastplats på höger sida av vägen. Så här berättade han själv om vad som hände sedan: "Jag passerade kurvan efter bron och frågade mig själv vad som pågick. Jag

kunde höra ett dovt brummande som av en generator. Trots motorljudet från lastbilen och trots att fönstret var stängt kunde jag höra det tydligt."

När han spanade framåt i mörkret fick han se en "maskin" med "något som jag trodde var eldslågor undertill". Den stod vid sidan av vägen, antingen direkt på eller svävande strax ovanför rastplatsen. Det fanns inga andra fordon i närheten. Vägen var precis så öde som den normalt brukar vara en vintermorgon.

Barrett förutsatte inte att det han

Jenny Randels egen ritning över observationsplatsen.

såg var ett UFO eller ens ett flygande föremål. Han gissade att det var en vägmaskin som var ute och sandade landsvägen innan "morgonrusningen" satte in.

På drygt 50 meters håll tyckte han att föremålet liknade ett "ställ för rostad bröd" med rundade sidor och tre röda glöder nedtill vilket skapade ett töcken som dolde föremålets bas. Det var det som Barrett till en början hade uppfattat som eldslågor.

Sköldpaddsskal

Barrett saktade in tills han krypkörde förbi föremålet på höger sida. Vi uppmätte det närmaste avståndet till föremålet till 7,5 meter. Nu såg han det tydligare och kunde konstatera att det inte var någon vägmaskin. Det var format som en klocka eller ett sköldpaddsskal med en metallisk lyster och vad som påminde om ett rör upptill. Barrett fick ett intryck av att det sög in bränsle från luften.

De röda glöderna var lättare att urskilja och sannerligen mystiska. De kom fram bakom en rand som löpte runt föremålets nedre del. De var "suddiga" och svåra att titta på utan att det sved i ögonen. Den klarröda färgen hade övergått till ett mer rosafärgat skimmer. Det finns likheter med andra vittnesbeskrivningar av ultraviolett och infraröd strålning från landade föremål. Inverkan på synen stämde också överens.

Militär apparat

Vid det här laget hade Barrett omvärderat sin åsikt om föremålet. Nu trodde han att det var en hemlig militär apparat. Han såg nämligen två figurer stå framför det svävande föremålet (det framgick nu tydligt att det befann sig strax ovanför marken). De syntes mest i siluett eftersom de stod mellan ljusen och lastbilen. En stod upprätt och bar något slags uniform. Barrett kunde se skärmössan. Den andra stod framåtlutad på ett underligt vis och var klädd i en silvergrå overall.

När Barrett passerade föremålets sida och upptäckte de två

Artikelförfattaren Jenny Randles är en av Storbritanniens mest kända ufologer.

"personernas" närvaro började hans hjärna fyllas med bisarra bilder och tankeverksamheten trubbas av. Han erinrar sig blixtrande syner nästan i bildform med budskapet: "Inga ljus. Bromsade. Död man." Han trodde att han var på väg att tappa kontrollen över både sin mentala hälsa och den tunga lastbilen. Men som tur var körde han inte fortare än drygt 15 km/h, eftersom han hade blivit som förhäxad av föremålet.

Barrett förknippade de underliga effekterna på hans sinnestillstånd med de tre ljusbågarna. När han passerade dem blinkade de som på ett disko, vilket fick till följd att de båda gestalterna löstes upp. Det påminde om en hologram- och laserföreställning med en nästan hypnotisk effekt. Han kände sig alltmer omtöcknad och förlorade till slut medvetandet. Han minns ingenting efter det ögonblick när han hade varit som närmast föremålet.

Långt från rastplatsen

Hans nästa minne är att han kände en ryckning i kroppen som fick honom att räta på sig. Han var kvar i lastbilen. Motorn gick och strålkastarna var på. Han kände sig förvirrad, eftersom han inte var i närheten av rastplatsen där han hade sett UFO:t utan befann sig strax utanför Todmorden.

Barrett kände en oerhörd lättnad och tänkte: "Jag kom undan." Han lade snabbt i en växel och började köra utan att se bakåt. Hans huvud

Stockholms UFO-nytt nr 3/2001

kändes fortfarande "som om det var fullt av sand". Det förändrade sinnestillståndet varade i ett par minuter och han hade bara en vag aning om var han befann sig. Han såg inga människor och ingen trafik (trots att han var på väg in i staden) och det tog tid innan förvirringen släppte. "Det kändes som om jag just hade vaknat, men jag hade ju inte sovit", sade han.

När Barrett passerade en fabrik nära Todmordens centrum mötte han en skåpbil, och då var det som om förtrollningen släppte och verkligheten återvände. Han lade märke till att det hade börjat ljusna – vilket inte borde ske förrän efter halv åtta – men tänkte inte närmare på det. Han körde förbi brandstationen, men han brydde sig inte om att titta på klockan eftersom den ändå aldrig gick rätt. Något armbandsur hade han inte.

Barrett kände sig fortfarande "konstig" i huvudet, men lämnade paketet utan att tala med någon. Han fortsatte sedan mot Oldham i fullt dagsljus utan att tycka att det verkade konstigt. Han tänkte bara på den stundande arbetsdagen. När han kom fram till fabriken i Hollingworth upptäckte han till sin förvåning att arbetet var i full gång. Dessutom såg han en annan lastbil som borde ha kommit fram först efter det att han återvänt till Burnley.

Två förlorade timmar

När han frågade en fabriksarbetare fick han veta att klockan var tio över nio, i stället för sju som den borde ha varit. Han var förbryllad, men kopplade förstås snabbt ihop de två timmarnas tidsskillnad med händelsen vid rastplatsen.

William Barrett beslöt att inte rapportera händelsen. Han resonerade som så: "Vem skulle tro på mig? Hur som helst var jag så lättad över att ha kommit undan. Vad det än var så hade det lämnat mig i fred."

Helt opåverkad var han dock inte. Det märkte han på vägen tillbaka till Burnley från Oldham:

Forts på nästa sida

Forts från föreg sida

"Det gjorde ont i mitt vänstra ben. Det kändes som muskelvärk. Jag försökte ignorera det och koncentrera mig på vägen, men det gjorde fortfarande ont när jag stämplade ut för dagen. Vid det laget var jag så trött att jag fick gå och lägga mig."

Stjärnformat blåmärke

När Barrett klädde av sig lade han märke till ett underligt stjärnformat blåmärke på lårets baksida strax ovanför knät. Det var stort som ett mynt av normalstorlek och syntes tydligt mot den omgivande huden. När han gick upp nästa morgon hade både smärtan och blåmärket försvunnit, så han gick aldrig till läkare.

Vi undrade om Barrett kunde ha svimmat av en stöt när han stannade. Men han framhårdade i att han körde så långsamt att han inte ens kunde ha fått blåmärket på det viset.

Lastbilen var en tio tons Ford Custom från 1977. Den ägdes av fabriken i Burnley och den var i utmärkt skick när fabriken kort därefter försattes i konkurs. Den hade inte påverkats det minsta av händelsen. Om motorn hade gått på tomgång under de två timmar som saknas borde det ha gått åt en betydande mängd bränsle, men så var inte fallet. Det är otänkbart att ett fordon av det här slaget skulle ha kunnat stå mitt på en ganska smal väg mellan klockan sex och klockan åtta på morgonen utan att ha orsakat problem, även om vägen

inte var tungt trafikerad.

Men Barrett har som sagt inget minne av hur han kom från rastplatsen där han tuppade av till platsen längre fram där han vaknade med motorn på tomgång två timmar senare. Vi har ingen aning om var lastbilen befann sig under den här tiden.

Intressant bakgrund

När händelsen inträffade var Barrett 55 år, men när han rapporterade den många år senare hade han gått i pension. Han bodde norr om Burnley och hade en intressant bakgrund som delvis förklarar hur han kan komma ihåg exakt när det hände.

18 år gammal blev han inkallad till marinen när andra världskriget rasade som värst. Han var en få överlevande när hans fartyg sänktes av en tysk torped. Han räddade en kollega från den strömvirvel som drog ner de flesta av hans kamrater i döden. De fasansfulla minnesbilderna från den dagen har han aldrig kunnat glömma.

Barrett gick i terapi för att bearbeta det psykologiska traumat och återinträdde snart i tjänst. Efter kriget återvände han till samma fabrik där han hade arbetat innan han ryckte in. Han stannade kvar i 34 år – som mekaniker och chaufför – innan han slutade fem månader efter sin närkontakt när fabriken försattes i konkurs.

Chocktillstånd

Barrett erkänner att han befann sig i ett tillstånd av chock i flera måna-

der efter sin UFO-observation. "Jag var inte riktigt mig själv", som han själv uttryckte det. Han drömde regelbundet om händelsen och fick miniblackouter, varav en förorsakade en trafikolycka, lyckligtvis utan personskador. Så småningom fick han ett nytt jobb som varubud på ett företag med tillverkning av lantbruksmaskiner. Där stannade han tills han gick i pension.

Barretts öppenhjärtiga berättelse imponerade på oss. De följande månadernas psykologiska reaktion är också intressant och betydelsefull. Händelsen tycktes verklig för honom och den påverkade hans liv.

Duktig historieberättare

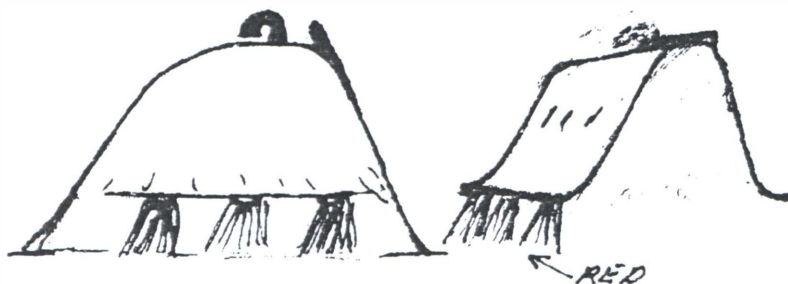
Barrett var en duktig historieberättare som ofta slog in på stickspår med oklar relevans i fallet. Vi uppfattade det som att han försökte få sin berättelse att stämma överens med Alan Godfreys upplevelse i Todmorden i november 1980, trots att det här berömda fallet inte inträffade förrän tio månader senare.

Barrett var säker på datum för sin upplevelse av två skäl. Dels började han sin tjänstgöring i marinen just den 14 januari, dels antecknade han den dagens leverans i sin körjournal.

Peter Hough och jag hade ibland svårt att hänga med när han försökte koppla inslag i sin berättelse till det berömda ombordtagningsfallet. Det finns tydliga paralleller, men det är ändå två vitt skilda händelser.

Förbryllat vittne

Trots denna tendens tvivlade vi inte ett ögonblick på att vittnet hade varit med om en äkta närkontakt. Han visade aldrig några tecken på att försöka föra oss bakom ljuset och han var inte det minsta intresserad av publicitet eller pengar. Vi fann inga bevis för att han ägde eller hade läst UFO-litteratur, eller att han visste vilka vi var trots att vi ofta hade framträtt i lokal-tv och lokalradio. Han var ett typiskt förbryllat vittne som ville lägga händelsen bakom sig och återgå till ett normalt liv.

William Barretts egen teckning av föremålet han såg.

Du prenumererar väl på UFO-Aktuellt?

Hur vet Du annars vad som sker i den stora UFO-världen utanför Sundbyberg?

Endast 190:- för fyra fullmatade nummer!

Postgiro 50 50 60-4

Det dröjde två år innan Barrett berättade om det som hänt för sin fru. En stort uppslagen tidningsartikel hade tagit upp Godfrey-fallet som inträffat ett drygt år tidigare och som utretts ingående av mig själv och Peter Hough. Dateringen för den händelsen var osäker och Barrett undrade om han kanske hade blivit vittne till hur den uniformerade polismannen hade blivit bortförd. Det är en omöjlighet, men idén fick honom att skriva till tidningens reporter, vilket han också berättade för sin fru.

Journalisten besvarade inte brevet och vidarebefordrade det inte heller till Godfrey. Han höll inte heller sitt löfte att vidarebefordra alla brev med anknytning till fallet till vår grupp, och därför dröjde det ytterligare åtskilliga år innan vi fick höra Barretts historia.

Kontaktade Bufora

1984 rapporterade en lokaltidning om en observation av ett ljusfenomen på himlen. En skepiker kom med en förklaring i ett nedlåtande tonfall. Barrett tyckte synd om det kvinnliga vittnet och skrev ett brev till henne som hon dock inte besvarade. Därefter skrev Barrett till ett konsumentprogram på lokal-tv och fick adressen till Bufora i London. Men han ville inte berätta om vad han sett för "sydlänningar" som "saknade lokalkännedom". Om han hade skrivit till Bufora hade brevet ironiskt nog nått mig eftersom jag då var ansvarig för organisationens fältundersökningar.

Nästan tio år senare höll Godfrey och en ufolog en gemensam föreläsning i Burnley. Barrett ville gå dit och berätta sin historia

för den pensionerade polismannen, men hans fru övertalade honom att inte säga något eftersom ufologen sysslade med regressionshypnos.

Efter många års frustration beslöt Barrett till slut att skriva till Bufora i London. Adressen var fortfarande giltig och hans brev förmedlades strax därefter till mig. Peter Hough och jag kunde köra till Burnley och göra en undersökning på plats.

Oidentifierat ljus

I anslutning till rastplatsen går väg A 646 parallellt med en järnväg och ån Calder. Norr om vägen går en högspanningsledning och här ligger tre gårdar. Söder om vägen och rastplatsen stiger terrängen brant upp mot Heald Moor och Deerplay Moor. På andra sidan de båda höjderna ligger nedlagda stenbrott, en damm och byarna Weir och Sharneyford – båda med intressanta UFO-observationer.

Besök på gårdarna gav vid handen att man på den ena hade sett ett oidentifierat ljus förflytta sig längs dalgången åtskilliga år tidigare, medan ägarna av den gård som ligger närmast rastplatsen klagade över återkommande problem med elförsörjningen. Kraftbolaget hade inte kunnat finna orsaken till problemen. De korta strömavbrotten inträffade oftast nattetid och hade inget med väderleken att göra.

En vägmaskin, trots allt?

Vad hände egentligen med William Barrett? Peter och jag kontrollerade hans första misstanke. Hade han sett en vägmaskin som var tidigt ute och sandade? Efter så många år kunde de kommunala myndigheterna varken bekräfta eller demen-

tera det, men de framhöll att sandningsmaskinerna hade roterande orange sidoljus. Möjligheten finns alltså, men det är svårt att föreställa sig att Barrett kunde ta så miste, för att inte tala om den extrema påverkan på honom själv och hans bil.

En annan teori är att vittnet utan att själv veta om det hade anlag för epilepsi. De roterande ljusen utlöste kanske ett anfall och fick honom att förlora medvetandet. En neurofysiolog som vi konsulterade antog att den påföljande miniblackout kunde stödja teorin, liksom vittnets fysiska beskrivning av hur han vaknade till igen utanför Todmorden. Men han tyckte också att en yrkeschaufför knappast kunde lida av en sådan åkomma. Den borde ha upptäckts långt tidigare med tanke på vilken fara den medförde.

Dessutom förklarar inte denna teori de förlorade två timmarna. Hur kunde Barrett ha stått stilla på vägen så länge utan att andra trafikanter hade observerat det? Om han hade drabbats av ett anfall när han passerade en vägmaskin på en rastplats borde de två männen som inte stod många meter ifrån honom ingripit eller ringt efter läkare.

Barrett-fallet tycks vara ett klassiskt exempel på en närkontakt av tredje graden med tidsförlust. I USA skulle förmodligen regressionshypnos använts, men i Storbritannien har detta förfarande förbjudits av stora UFO-organisationer som Bufora och Ufoin. Hur som helst var William Barrett själv inte pigg på att utsätta sig för det.

*Översättning och redigering:
Stefan Roslund*

Rösaringen

Varför gör en UFO-förening ett besök på en kulturhistorisk plats? Svaret är att föreningsmedlemmarna har intresseområdet som vida överskrider enbart rent ufologiska ämnen. Bröderna Conny och Johnny Ljung är levande exempel på just detta och det var de som både tog initiativet till utflykten den 29 september och informerade oss på plats om Rösaring.

Platsen ligger mellan Bålsta och Bro nordväst om Stockholm. En så kallad processionsväg är belägen högt uppe på en höjd ungefär 60 meter över havet och har en längd av 540 meter i nord-sydlig riktning. Bröderna Ljung som även tillhör Upplands-Bro Kulturhistoriska Forskningsinstitut berättade att vägen upptäcktes av en slump så sent som 1979 av en familj som gjorde en picknick i området. 1981 företog Riksantikvarieämbetet en arkeologisk utgrävning som med C-14-metoden daterade platsen till 800-talet e.Kr. Troligtvis är det dock enligt arkeologerna en långt mycket äldre väg än så. Mycket återstår att utforska, såsom den astronomiska betydelsen av platsen samt mer om vilka aktiviteter som pågick där.

Processionsvägens alla funktioner är ännu inte klarlagda men huvudsyftet med den tros ändå vara följande: Längs med vägen fördes mäktiga personer under forntiden till den sista vilan längs den raka vägen som anses vara en av de äldsta väganläggningarna i landet. Exakt hur ceremonin gick till är omdebatterat men troligtvis var det en högtidlig och effektfull manifestation. I ena änden på processionsvägen finns rester av någon form av ett hus och i den andra änden en kulle och ett flertal gravplatser, och

strax intill ligger en stenlabyrint. Labyrinten är således upphovet till namnet Rösaring. Alltsammans är vackert beläget på en höjd med en magnifik utsikt över Mälaren. Blickar man mot söder ligger resterna av vikingastaden Birka några kilometer därifrån och den höga höjden borde även ha gjort platsen till en strategiskt viktig utsiktspunkt.

Ett tiotal medlemmar av Stockholms UFO-förening ägnade denna lördag både åt kringvandring i det intressanta landskapet kring Rösaring och åt fika i solskenet högt

ovanför Mälarens gnistrande vatten. På promenadavstånd fanns även en plats där istiden för lång tid framöver satt ett märkligt spår i naturen. Ett jättelikt isblock har format landskapet där det långsamt smält och lämnat efter sig en kraterliknande vik. Nedanför den branta sluttningen stannade vi för ett ögonblick och begrundade spåren från inlandsisens tillbakadragande för 10.000 år sedan.

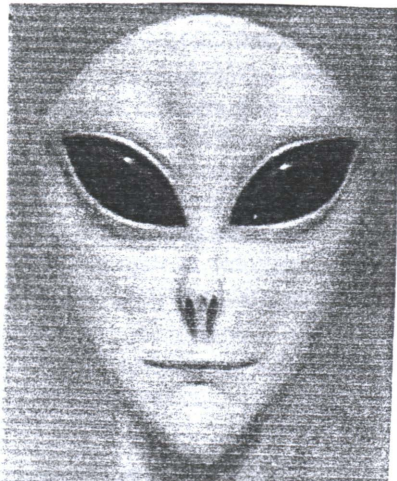
Källa: Upplands-Bro Kulturhistoriska Forskningsinstituts hemsida
www.algonet.se/~ukforsk/right.htm

Andreas Ohlsson

Den spikraka processionsvägen för genom skogen. Foto: Conny Ljung

Föredragsafton med spännande berättelse

*Den välkända gestalten från
Whitley Striebers bok Närkontakt*

Inför årets sista föreningsträff den 6 december hade Andreas Ohlsson och Peter Mårtensson intervjuat en kvinna som hade en ovanlig upplevelse som barn.

Fenomenet började med att hon hörde hornstötar, och därefter befann hon sig i ett rum med mycket apparatur och varelser.

Efter ett tag återvände hon till sitt eget rum och vaknade gråtande i sin säng i ett mycket upprört tillstånd. Hennes mamma hade kommit in till henne, men hon hade aldrig berättat för sina föräldrar vad hon upplevt.

Senare som vuxen hade hon fått i present boken Närkontakt skriven

av Whitley Strieber. När hon såg bilden på omslaget hade hon blivit upprörd, för hon tyckte sig känna igen bilden från de varelser som hon själv sett i sin upplevelse. Det hade gått lång tid innan hon kände att hon kunde läsa boken.

Kvinnan ha endast vid ett par tillfällen berättat om upplevelsen för någon anhörig.

Efter föredraget blev det diskussion, under tiden som vi drack kaffe med saffransbröd och en god hemlagad kokoskaka.

Kvällen avslutades med lotteridragning där alla lotter var en vinst.

Inga-Lill

Intressant videokväll

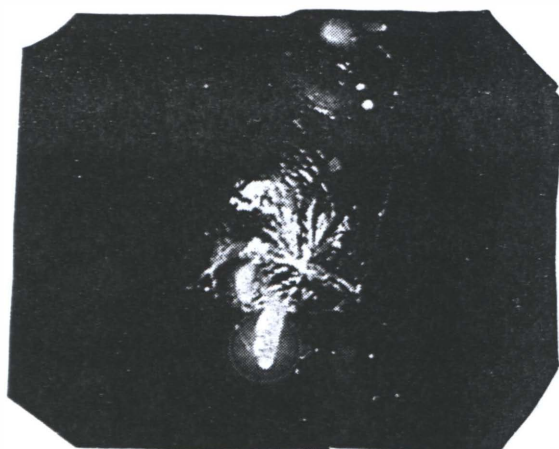
Den 31 oktober hade föreningen en videokväll. Föreningens sekreterare Gunilla Andersson hade spelat in två program från tv-kanalen Discovery tidigt i våras. Det var två mycket bra och framför allt intressanta

program. Flera olika UFO-händelser togs upp, både nya och gamla. Några av observationerna har hunnit lösas sedan programmen spelades in, men många tillhör fortfarande kategorin olösta mysterier.

Tanken var från början att vi endast skulle ha sett ett avsnitt. Men intresset hos de församlade var så stort att flera blev sittande kvar och såg även det andra programmet. Vi tog även upp några av fallen till diskussion.

Inga-Lill

PRESSKLIPP PRESSKLIPP PRESSKLIPP PRESSKLIPP PRESSKLIPP PRESSKLIPP

Aftonbladet

Tisdag 27 november 2001

INGET UTOMJORDISKT På avstånd ser ufo-ballongen ut som ett brinnande klot som långsamt rör sig framåt. Upphovsmakaren Björn Svanberg tycker att det är ett häftigt ljudlöst alternativ till fyrverkerier.

Foto: PRIVAT

Nej, det är inte ett ufo du ser

Små varmluftballonger får folk att ringa Ufo Sverige

Ljusfenomen fascinerar och skrämmer – ibland i onödan.

Bakom många av rapporterna ligger det nya alternativet till fyrverkerier.

Ufo-ballonger.

Långsamt svävar de fram, likt stjärnor som tappat fotfästet.

Ufo, tänker många och ringer Ufo Sveriges central.

– De ställer till stora problem för oss. Antagligen kommer de också att bli vanligare eftersom de är lätta att köpa. Men vi börjar lära oss att känna igen dem, säger Clas Svahn, ordförande i Ufo Sverige.

Årligen ringer upp till 500 personer och tipsar om ufon. 95 procent av fallen klaras upp. Den tredje vanligaste förklaringen är ufo-ballonger.

På avstånd ser de ut som brin-

nande klot som ofta rör sig framåt i formation.

Tittar man närmare ser man något helt annat: en 50-liters plastpåse, två korsade ståltrådar och en brinnande paraffinklump.

Samma teknik som vid varmluftballonger.

– En klar och stilla natt är det ett jättehäftigt ljudlöst alternativ till fyrverkerier, säger upphovsmakaren Björn Svanberg

Det började som ett pojkestreck

Ufo-ballongen började som ett pojkestreck i Norrland.

Björn Svanberg och hans bror konstruerade i brist på annan selsättning en liten varmluftballong.

De testade ufo-ballongerna hem-

ma i Strömsund. Och i samma veva började ufo-rapporterna hagla.

– Folk trodde att det sett något utomjordiskt, säger Clas Svahn.

Men Björn Svanberg var länge ovetande om vad han ställt till med.

Ända till nyårsafton -96 då han släppte iväg ett 30-tal ballonger.

Då föll pusselbitarna på plats och ufo-forskare förstod vad som låg bakom rapporterna.

– Det kändes lite pinsamt, säger Björn Svanberg. Vi ville absolut inte skrämma någon.

Men några konflikter mellan företaget Ufo-ballonger och Ufo Sverige finns inte. De samarbetar och försöker tillsammans se till att ufo-ballonger inte tas för ufon.

Maria Gners

maria.gners@aftonbladet.se

Falska ufon:

✓ Strålkastare. Används ofta vid evenemang.
✓ Planeter. Främst Venus som ligger lågt på himlen. Ses vid sjutiden på

morgonen. På kvällen finns Jupiter och Saturnus i öster.
✓ Ufo-ballonger.
✓ Kondensstrimlor från

flygplan när solstrålarna reflekteras mot dem. Syns i sydväst vid solens nedgång.
✓ Modellflygplan.

Ufon – sanning el

Lysande glober som glider över himlavalvet. Märkliga cirkelformationer på åkrar och varelser som kommer på besök i sovrummet...

Ufologerna undersöker vad som ligger bakom de mystiska flygande föremål som rapporteras in.

Text: Linda Dahlin

Människan vill så gärna tro att hon inte är ensam. Att högre stående utomjordingar är närvarande bland oss och redo att rycka in när vi inte längre hanterar tillvaron och skeendet på jorden. Var fjärde svensk tror att vi har besök här på jorden i dag.

Pressklipp

Pressklipp

Pressklipp

Pressklipp

Gröna gubbar och flygande tefat gör sig icke besvär. Ufologerna Andreas Ohlsson och Inga-Lill Wallin i Stockholms UFO-förening jobbar mycket ar på de ufo-fenomen som folk rapporterar in.

– Det är fullt begripligt. Vi lever i en komplicerad värld och man vill gärna tro att vi inte är ensamma i universum, säger Clas Svahn, ordförande i organisationen UFO-Sverige.

Varje år får föreningen in cirka 350–550 rapporter från människor som har sett något mystiskt flygande objekt. Det kan vara bilder på oidentifierbara saker som har fastnat på semesterbilderna eller på filmen i videokameran. Eller rapporter om mystiska ljussken på himlen som hastigt passerat förbi.

Begreppet UFO – unidentified flying object – eller oidentifierade flygande föremål som det heter på svenska, har fascinerat människor över hela världen sedan slutet av 1940-talet. Både militären och civila personer har under åren arbetat med att undersöka och dokumentera fenomenet. Stockholms UFO-förening är en av UFO-Sveriges 24 lokalföreningar och den förening som får in flest rapporter från människor som sett flygande objekt i landet. Lokalen ligger i ordföranden Inga-Lill Wallins lägenhet i Järfälla.

Venus spelar många spratt

I 95–98 procent av fallen kan föreningens ufologer ge en förklaring på vad som ligger bakom fenomenen:

– Venus spelar oss många stora spratt. Speciellt i januari och februari ser planeten ut att ligga över hustaken. Då ser den annorlunda ut, den är oval och ser ut att ligga väldigt nära, säger Inga-Lill Wallin.

Landningsljus på flygplan eller ljus från bilstrålkastare som reflekteras i atmosfären är andra vanliga förklaringar till ufo-observationer. Trekantsformade moln eller kondens från flygplan är också vanliga "ufo-spöken".

– Jag började intressera mig för ufo-fenomenet 1974 och har lärt mig att folk kan se fel på vad som helst – det finns inga gränser, säger Clas Svahn.

Han berättar om en man som i somras skickade in en bild på en rund del från en högtalare som tillhörde en bilstereo. Man-

nen hade hittat delen på en gräsmatta och trodde att det var ett ufo som hade tappat sitt styrsystem och att det hade bränt hål på gräsmattan.

– Det stod till och med på högtalaren att den kom från en viss tillverkare, men han tror fortfarande inte på att det är så det hela ligger till, säger Clas Svahn.

För 30 år sedan, när UFO-Sverige bildades var betydligt fler medlemmar "tefatstroende" än i dag.

– Nu har de flesta en kritisk inställning. När jag började var jag mer intresserad av att vi kanske har besök. Men ju mer insatt

jag blivit, så har jag blivit mer ifrågasättande. Trots att man inte lyckas förklara några fall så har man fortfarande inte kunna komma fram med något fysiskt bevis på att det finns utomjordingar, säger Kistabon Andreas Ohlsson, som också är verksam inom UFO-Stockholm.

Varför tron på utomjordingar

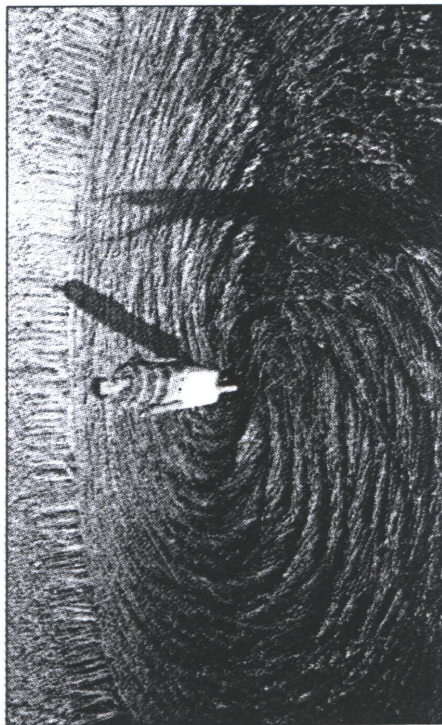
Numera tycker Andreas att det mest intressanta är att träffa människorna bakom rapporterna:

– Att höra hur deras bild av det okända ser ut är spännande.

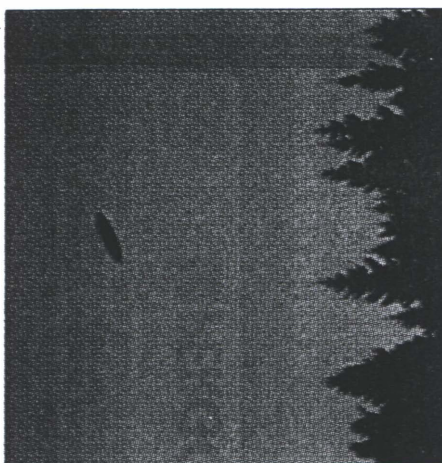
Han tycker att det är fascinerande att undersöka varför människorna faktiskt tror att det finns utomjordingar.

– Det är ju inga knäppgökar som tror att de har blivit ombordtagna på ett rymdskepp, utan det är människor som upplever fenomenen de sett som fysisk verklighet, trots att det ibland handlar om ett drömligt tillstånd, säger Andreas Ohlsson.

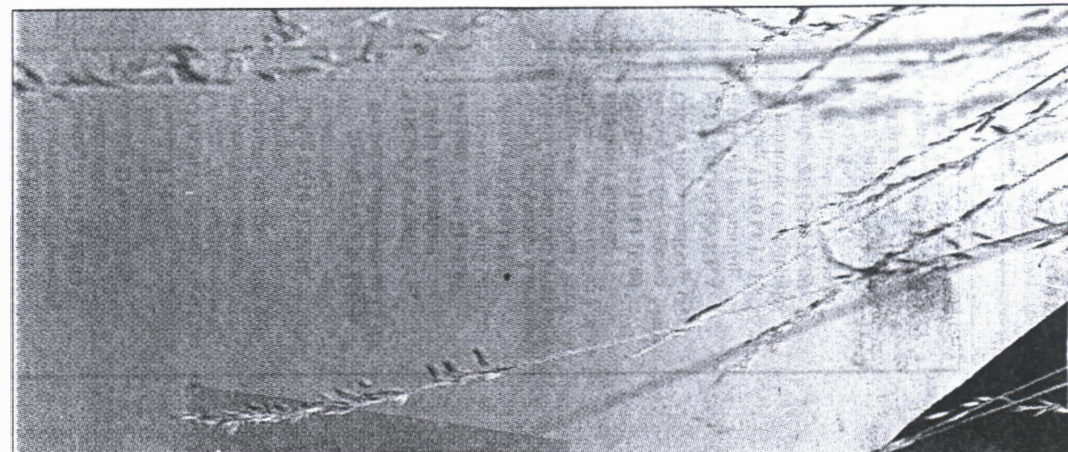
Antalet rapporter till UFO-Sverige har blivit färre de senaste åren. Förra året kom det in 102 rapporter jämfört med 560 året innan. Andreas Ohlsson tror att det hänger ihop med hur det ser ut i media:

Inga-Lill Wallin i den cirkel som upptäcktes i Vallentuna på ett vetefält alldeles vid kyrkan den 9 augusti 1994. Vid närmare titt syns att mönstret är upptrampat.

er bluff?

Störst i världen

✓ UFO-Sve-
riges arkiv –
arkivet för
ufo-forskning
i Norrköping

– är det största av sitt slag i världen. Där finns bland annat ett par tusen böcker, tidskrifter från hela världen och cirka 75 procent av alla tidningsartiklar som skrivits om ämnet i svensk press sedan 1946. Där finns också cirka 15 500 rapporter om ufo-fenomen.

✓ Termen UFO har fått olika betydelser: UFO-Sve-
rige har delat upp dem i tre kategorier: I ett populärt, massmedialt och allmän-sociologiskt perspektiv har begreppet ofta kommit att jämföras med utomjordiska farkoster och besökare, en tolkning som det för närvarande inte finns några vetenskapliga belägg för. UFO är också – i vidsträckt mening – ett samlingsbegrepp för alla slags fenomen, obeskrivbara i atmosfären, som för en observatör verkar gåtfulla. Från den forskningsmässiga synvinkel

Pressklipp

Pressklipp

Pressklipp

Pressklipp

Torsdagen den 18 oktober 2001

GA

UFO SVERIGE-FÖRELÄSNING PÅ KORPEN

Presenterade inte några nya teorier kring Martebohuset

Ett vandrande ljus, ett starkt lysande sken, ett ljusklot som växer, eldstänk.

Martebohuset har beskrivits på många olika sätt och historier och skrönor kring det finns det gott om.

Var kommer det ifrån? Är det ett naturfenomen, biljus eller är det kanske bara någon som vill skoja?

Eller är det något helt annat? IngaLill Wallin från UFO Sverige, som i flera år har försökt att utröna mysteriet kring det mytomspunna huset, har sin egen teori.

I går kväll föreläste hon på Korpen i Visby.

JENNY WIDELL

0498-20 25 65

Martebohuset är det ett totalt som, om än något tveksamt, räcker upp handen.

– Vissa säger att ljuset är så starkt att det lyser upp vattendropparna på bilen, berättar IngaLill.

Hon redovisar för flera av de förklaringar som är tänkbara.

– Det skulle kunna vara ett elektriskt fenomen. Det kan också ha att göra med metangas eller sumpgas som ofta uppstår på myrmarker. Eller så kan det vara någon som vill skoja, så har det varit i flera fall när vi i föreläsningen har åkt ut dit. En hel del av ljusen kommer också från bil-lar.

IngaLill har sett ljuset många gånger. I de flesta fall har hon kunnat hitta logiska förklaringar till det, men i fem fall har ljusets uppkomst varit oförklarlig.

Sammanlagt elva arbetsveckor har IngaLill tillbringat ute vid den drygt tre kilometer långa grusvägen i Martebo, den grusväg som har blivit känd för det märkliga Martebofenomen som sägs ska finnas där.

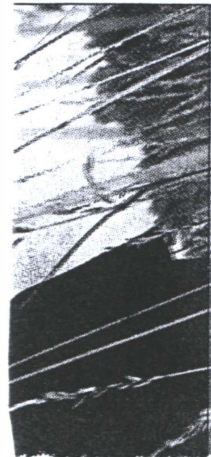
Från det lilla torpet har en del människor hört slag och buller: Hundar sägs bli oroliga av att vara där på kvällen, berättar IngaLill, som själv dock varken har hört buller eller upplevt att hennes hundar har blivit oroliga på platsen.

– Det är väldigt viktigt att vara kritisk när man är därute. Många som åker dit låser bildörarna för att de är så rädda, berättar hon.

Jakten på irrblossen

IngaLill Wallin representerar UFO Sverige och har skrivit en bok om fenomenet. Med hjälp av diverse hjälpmedel; ficklampor, bandspelare, videokamera, barometer, voltmätare, värmesökare, i kombination med andra studier, har hon envist försökt att ta reda på vad Martebohuset, eller irrbloss som det också kallas, egentligen är.

Att ljuset finns eller har funnits verkar många vara överens om. Otaliga är de historier och upplevelser av ljuset som har blivit kända sedan 1922 då den första berättelsen dokumenterades, enligt IngaLill. När en åhörare i publiken frågar de övriga om de har sett något som de skulle kalla

ute på fältet för att försöka hitta förklarande.

Foto: ÅSA LILJEKVIST

– När "Independence day" gick upp på biograferna fick vi ett uppsving av rapporter till exempel. Det kan finnas ett samband med vad folk ser på tv och bio, men om det är helt glasklart att det är så vet vi inte.

Varför vill ni hela tiden hitta förklaringar på vad folk har sett. Kan de inte bara få tro att det finns utomjordiskt liv?

– Vi är ju en förening och målet med vår verksamhet är att förklara och undersöka de rapporter som kommer in. Det är hela tiden så mycket fokus på att man måste hitta något tecken på liv, men när

man har sysslat med det här ett tag så kommer man in i ett annat tankesätt. Man blir mer intresserad av hur folk tolkar det de sett.

– Å andra sidan har forskare hittat nya planetsystem och då blir frågan om det finns jordklotliknande planeter aktuella igen. Vem vet, man kanske hittar liv någon annanstans i framtiden, säger Andreas Ohlsson.

FOTNOT: Vill man ha mer information om ufo-forskning kan man gå in på UFO-Sveriges hemsida: www.ufo.se

Två pojkar i Östergötland försökte lura UFO-Sverige med denna bild som togs 1996. Föremålet är ett uppkastat metalllock och avslöjades som bluff av UFO-Sveriges fältundersökare.

Foto: UFO-Sveriges bildarkiv

Bilden är tagen av en medlem i UFO-Sverige, vid en enorm saltsjö i Bolivia som används som reservlandningsplats för amerikanska rymdskyt-lar. Det som ser ut som ett tefat är en kaktusbeväxt ö i sjöns ände.

Bland annat det ljusklot hon såg mellan ladan och Knutstorp 1994.

– Jag har försökt att få fram ett liknande ljus med hjälp av en ficklampa utan att lyckas.

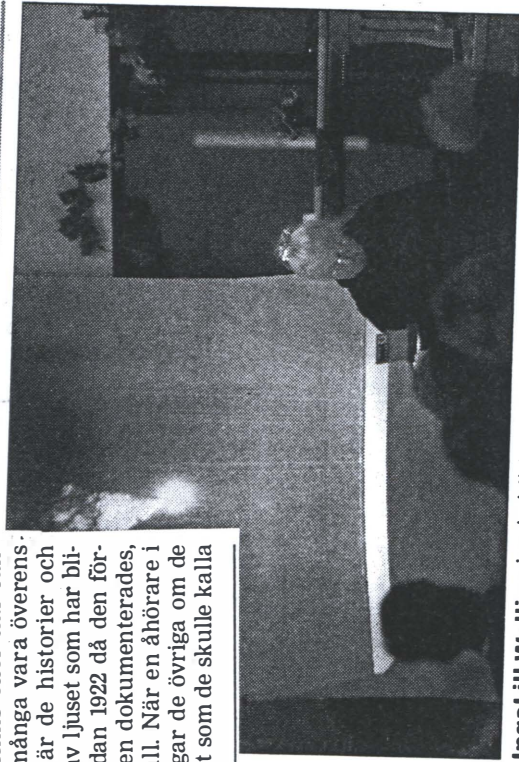
Hon har också hört ett knas-trande ljud, ungefär som när en vedpinne läggs på öppen eld, som hon inte har kunnat härleda.

IngaLill har genom åren kommit fram till den förklaring hon anser vara mest rimlig.

– Min teori är att det många gånger rör sig om synvillor. Ofta kan man se biljus som befinner sig flera kilometer bort och uppleva det som att det bara är några meter ifrån en.

Hur dessa synvillor uppstår återstår emellertid att förklara.

N'Y'HET'ER

IngaLill Wallin visade bilder och teckningar på Martebohuset då hon i går höll föredrag på Korpen i Visby inför ett femtiotal åhörare.

Foto: ROLF JONSSON